

kraaien

't Zijn deze vogels in hun ongewisse
en wankle vlucht, aan elke wind ten prijs
die neergedreven uit de duist're nissen
der klokketorens, in het somber grijs
der winterluchten komen neergevaren
willoos en lam als de ontzielde blaren,
langs stam en twijgen, krachtloos en verblind.

Die her en der, langs de bemoste zerken
verbijsterd vluchten voor d' ontzinde vlaag,
en in een laatste opzwaai van de vlerken
bijeengedreven in de dorengaag
als duistre driften liggen saamgescholen
voor z' in de grauwe nevel verder dolen
van stee tot stee, veracht en onbemind.

Zij zijn de schuimers langs de bleke stranden,
van rif tot rif, begerig en paraat,
de zwervers ook, langs de besneeuwde landen
in stroeve wiekslag, zonder regelmaat.
Langs 's hemels wegen zijn zij de verdoolden
als dorre blaren die in 't vuur verkoolden
en stuurloos zijn op 't stormen meegewaaid.

Zij zijn het ook, van weg en wal verdreven,
geschuwd van elk, langs iedre zij belaagd,
van dag tot dag in 't ongewisse leven
door noodlots dreiging rustloos voortgejaagd,
die eindelijk als de winterdag gaat wijken,
een schuilplaats vinden in de kruin der eiken
waarachter 't avondlicht staat uitgelaaid.

DAVID IETSWAART